

NGÀY THỨ MƯỜI MỘT TRUNG KIÊN TRONG ĐÊM TỐI

Bao giờ những nỗi khắc khoải này mới chấm dứt đây? Từ nhiều tháng nay, tâm hồn tôi sao cay đắng không nguôi. Quá khứ, hiện tại, tương lai cũng đè nặng tâm tư tôi. Tôi không hiểu làm sao tôi còn có thể sống nổi được. Ước chi Chúa muốn cho tôi chết, như thế thì nhẹ gánh cho tôi biết mấy! Nhưng xin vâng theo ý Ngài. Dẫu có uất ức vì bản tính ương ngạnh của tôi, tôi cũng xin nói lên tâm trạng này với tất cả lòng thành thật. (E. O. I, 7, tr. 194).

Chuyện này xảy ra trong các năm của thập niên 1830. Bên ngoài bị hiểu lầm và bị chỉ trích, bên trong Dòng gặp khủng hoảng quá trầm trọng. Sau việc một số con cái mình rút lui hoặc bỏ đi, vị sáng lập Dòng lại phải đương đầu với khó khăn mới: bốn Hiến sĩ trẻ trung hơn cả trong Dòng chết, trong đó có một người con thiêng liêng của ngài, là cha Suzanne : *Con thương mến, con ra đi, ai có thể an ủi cha về sự mất mát này? Oi, cha không còn thấy con nữa! Ngay cả biết con đang hưởng phúc đời đời, nhưng cha vẫn buồn đau! Hãy gọi cha về bên con!* (E. O. I, 7, tr. 180)

Sự mất mát này quá kinh khủng. Thân xác và tâm lý của ngài tổn thương nặng nề. Ngài không tha thiết gì nữa. Không muốn gặp ai cả. *“Những đứa con vừa mất”* lảng vảng trong tâm trí ngài. Ngài thấy mình không làm được gì cả, đến độ hoài nghi về giá trị về những việc ngài đã thực hiện từ ngày chịu chức linh mục. *Tôi ngao chán, chán chường khi phải chịu đựng gánh nặng này. Đến độ nếu không gượng để cố bình tĩnh và trông cậy vào Chúa giúp, thì chắc sẽ nói “chán quá rồi” và bỏ rơi nhà Dòng luôn.* (E.O. I, 6, tr. 148).

Kinh nguyện trong Thánh Lễ khô khan. Mười lăm năm linh mục như không làm được việc gì. *“Ngài đau đớn vì dường như việc làm đã không mang lại thành quả nào”*. Có phải ngài lảm đường không? Ăn tu trong một đan viện nào đó để thỉnh lặng và cầu nguyện có hay hơn không? Chung quanh ngài, mọi sự như sụp xuống, và ngài còn đi đến tình trạng nghi ngờ những người bạn đồng hành về đời sống thiêng liêng của họ : *Tôi lao nhọc lắm để đào tạo vài đứa con, thế nhưng đa số không vươn lên nổi để vượt lên trên những gì chung quanh họ... Cuối cùng tôi phải cầu xin Chúa để tôi là thế gian cho xong.* (E. O. I, 7, tr. 209).

Người thân khuyên ngài đi nghỉ ngơi trên núi ở Thụy Sĩ. Nhưng tâm hồn ngài vẫn không tìm được sự an bình cần thiết. Đúng là ngài đang rơi vào đêm tăm tối, một khủng hoảng tâm linh chưa từng thấy và quá sức chịu đựng của ngài.

Ngài đã đi vào đêm thứ năm Tuần Thánh, nơi Vườn Giêtsêmani của Chúa. Ngài đã từng quyết tâm đi theo Con Chúa trên con đường vâng phục ý Chúa Cha, nhưng ngài không bao giờ nghĩ Chúa dẫn ngài đi xa như thế

để noi gương Chúa Giêsu Kitô. Tận tâm can, ngài sống những tâm tình Chúa đến độ ngài chỉ biết nói lên chính những lời Chúa trong Vườn Khổ Nạn : Những con bả tổ bên ngoài, tôi không lưu ý cho lắm. Nhưng nay Ma quỷ phá tôi từ bên trong nhà, tôi quá đau buồn đến độ có thể nói như Chúa: “Tâm hồn con buồn đến chết được.” (E. O. I, 6, tr. 134).

Qua được cơn đêm tối, chán chường, muốn bỏ cuộc, nay ngài không còn trông chờ vào bất cứ sự an ủi nào của con người, và hoàn toàn được thanh thoi trong Chúa Thánh Thần. Sau nhiều tháng gặp khủng hoảng, cuối cùng ngài đã mở lòng mình để Chúa Thánh Thần hoàn toàn tác động trong ngài, như Đức Kitô, Chúa của ngài đã sống : Từ nay, chính Chúa Thánh Thần phải là người chủ tuyệt đối tâm hồn tôi, là động cơ duy nhất mọi suy tư, tình cảm và ý chí tôi. (E. O. I, 15, tr. 276).

Đêm Chúa Kitô đã trở thành đêm của ngài. Từ trước tới nay, ngài chưa đi đến đỉnh cao của việc vâng theo ý Cha. Ngài cần đi sâu vào đêm đen này để hét lên lời nói làm ngài tự do, và có thể nói trong sự thật rằng: Tôi cảm nhận được rằng tôi phải làm việc cho Cha tôi... Xin vâng ý Cha. (E. O. I, 8, tr. 67).

Kể từ đó, Igiênô Mai-Thiên-Lộc trở thành người hoàn toàn thanh thản tuân theo ý Cha vì hoàn toàn kết hợp với những gì Chúa muốn ngài thực hiện. Từ nay, trong tất cả các bức thư ngài viết cho các nhà truyền giáo, ngài nói đến kinh nghiệm cá nhân này. Khi đã kinh qua đêm đen như thế, kinh qua những giây phút mọi sự đều vắng lặng, không còn tựa được vào ai, lý lẽ suy nhất để nói “xin vâng”

là một sự phó thác tuyệt đối, trí khôn tình cảm không có gì nữa để biện minh, bấy giờ ngài biết ngài nói gì khi khuyên bảo các nhà thừa sai nên vâng theo ý của Chúa.

Đây là điểm đến của một cuộc chiến đấu dai dẳng và gian nan, một lần lột xác toàn diện để con người trao hết trong tay Chúa vì Chúa là Chúa, và chỉ vì như thế là đủ.

Vượt qua đêm đen vâng phục ý Cha thường là nỗi khốn đốn đối với ngài, vì, dẫu đã phó thác cho Chúa Quan Phòng, ngài cũng “*thấy đau lòng suốt đời trước sự ra đi của những người thân thương*”, và ngài vẫn tiếp tục không hiểu được việc Chúa đòi hỏi ngài phải chịu thương tâm như thế. Việc vâng theo ý Chúa nơi ngài không phải là một lối nhẫn nhục chịu đựng. Nhưng là một sự phó thác, nên trong đêm tối của đời sống tâm linh, trong sự thinh lặng kinh hoàng của Chúa, ngài mới có thể kêu lên: *Lạy Chúa, Chúa là nguồn hy vọng duy nhất của con, và qua kinh nghiệm của con, con biết là Chúa không bao giờ bỏ con.* (E. O. I, 15, tr. 243).

Ngài kinh nghiệm về Chúa ngay trong sự thinh lặng của Chúa. Ngài đi sâu vào mầu nhiệm mình thuộc về Chúa qua một cuộc đổi thay đầy đau thương nơi ý thức và nhận định của ngài về thế giới. Ngài đã dùng hết sức lực, khả năng thân xác và tâm lý, cuộc sống xã hội của ngài để đạt cho được mục đích duy nhất là gặp gỡ Chúa Kitô. Một cuộc gặp gỡ như thế chỉ có thể thực hiện được trong tình yêu tuyệt đối: nhất quyết yêu, nhất là yêu ngay cả khi Đấng mình yêu che mặt, và kéo ta vượt qua chính mình.

Ngài xác tín “*nhất thiết phải noi gương Chúa Giêsu*”. *Chúng ta hãy sắp mình, cung kính lắng nghe, hãy chiêm ngắm trong thinh lặng. Chúng ta dóc lòng trung kiên và trở nên xứng*

đáng với ơn gọi cao cả ấy. (E.O. I, 15, tr. 225). Chúa đã lắng nghe ngài và nhìn đến nỗi mong ước này của ngài.

NGUYỄN gẫm với thánh IGIÊNIO

Kính thánh Igiênio,

biết bao lần con cũng thấy xao xuyến vì Chúa thỉnh lắng. Trước trạng thái khô khan không còn thích cầu nguyện, trước khổ đau trong cuộc sống, trước tuổi già, sức yếu, bệnh hoạn tang chế, con không hiểu gì nữa, và thường con nghĩ như Chúa đã làm ngo.

Lúc ấy, con cần ngài giúp để con nghe được lời Chúa gọi vì con tưởng là Chúa làm thỉnh, để con đọc được những dấu chỉ Chúa đang hiện diện vì con tưởng Ngài xa vắng.

Ngài đã thấy choáng váng trước tuyệt đối. Xin dạy con đừng sợ hãi.

Ngài đã kinh nghiệm được lòng cậy trông bất chấp tình cảnh vô vọng. Xin dạy con đi con đường ấy vì đó là sinh lộ đời con.

Như thế con có thể thanh thân được như ngài. Như thế con có thể mở rộng lòng cho Chúa Thánh Thần. Như thế con có thể để cho Chúa Con nói trong lòng con: "Lạy Cha, xin vinh Danh Cha." "Đã có sấm sét bủa núi phá đồi, nhưng Chúa không ở trong con sấm sét. Đã có động đất, nhưng Chúa không ở trong con động đất. Đã có lửa bùng lên, nhưng Chúa không ở trong lửa. Thế rồi có sự thỉnh lắng của ngọn gió nhẹ thì thầm. Ngay khi Elia nghe sự thỉnh lắng của làn gió nhẹ ấy, ông đi đến của động, và tiếng của Chúa vọng đến tai ông. (Theo I V 19, 11-13).